

[Peter Nielsen.]

Vi er vel ene af alle lande om dette besynderlige system, at man — selvfølgelig — skal betale den såkaldte ligevægtsskat af en merindkomst, men samtidig skal låne samfundet lige så mange penge, som man så senere et par år efter får tilbage gennem skattefradrag retten. Hvorfor kan vi ikke undgå et sådant lån og nøjes med at betale ligevægtsskatten også af merindkomster? Man kan vel sige det så paradoksalt, at ulykken ved skattefradrag retten er, at man får den for sent. Vi må have det, vi kalder samtidigheden, ind i billedet, således at indtægt, skat deraf og skattefradrag for den skat, man har betalt, alt sammen kommer samtidig; så ved man, hvad man har at rette sig efter. Det er jo ejendommeligt, at Danmark er det eneste land, hvor en skatteborger ikke har den elementære ret at få at vide, hvor meget skattevæsenet skal have af hans indkomst, og hvor meget han selv kan beholde. Det er der ingen der kan fortælle ham i dag med det fortvivlende system, vi har, og det er en af grundene til, at vi ligesom alle andre lande skal have en reel kildeskat.

Der har tit været talt om, at kildeskat blot er en opkrævningsmetode. Nu har forslaget jo været offentliggjort i langt over 1 år, og man er vel efterhånden klar over, at kildeskat er noget helt andet og meget mere end den måde, skatten skal opkræves på. Kildeskat betyder først og fremmest skat efter evne, og dernæst at man betaler skatten i så jævne rater som muligt og så nogenlunde definitivt.

Vi kan ikke finde et system — det er der ingen der kan — hvorefter borgerne betaler mindre og staten får de samme penge ind. Hvor stor skattebyrden skal være, afgøres gennem finansloven og den finanspolitik, man i øvrigt må føre. Skattelove, skattereformer, spørgsmålet om kildeskat — alt dette drejer sig om at få den samlede skattebyrde retfærdigt fordelt mellem de forskellige borgere, og derfor er spørgsmålet om, hvorvidt kildeskat eller vort nuværende system giver flere eller færre penge, fuldstændig irrelevant — for nu at bruge et godt dansk udtryk. Det er den retfærdige fordeling, det drejer sig om, og en sådan retfærdig fordeling giver kildeskatten.

Vi er altså i virkeligheden alle sammen enige om evneprincippet, om samtidigheds-

princippet, men hvordan løse problemet? Ja, der er jo mange teoretiske tanker; vi har vel 7 skatteforslag nu, og der er vel nærmest tale om en eller anden form for kunstprodukt, en slags afværgemanøvre — er det ikke sådan, man siger i militærsproget? — over for den egentlige kildeskat. Ja men hvorfor skal vi gå alle disse ejendommelige omveje? Hvorfor ikke ligesom alle andre lande indføre den egentlige kildeskat, skatten efter evne? Den kan teknisk udformes forskelligt, og det er den jo også blevet i de forskellige lande; men grundprincippet i den er dog som sagt dette: samtidigheden og evnen. Det er det grundlæggende for alle andre lande.

Det kildeskatteforslag, der nu foreligger, adskiller sig vel stort set kun fra de øvrige ved i stedet for at operere med den faste procent at gå over til tabelfradrag, hvorved man kan tage progressionsskatten samtidig. Det mener jeg vil lette ordningen for arbejdsgiverne; hvis vi i et udvalg kan finde former, der gør den endnu lettere for arbejdsgiveren, samtidig med at vi beholder det egentlige kildeskatteprincip, så har jeg ikke noget imod det.

Der er kommet et nyt udtryk frem: frivillig kildeskat. Hvad det angår, at man kalder det kildeskat, kan jeg egentlig nøjes med at citere, hvad hr. Poul Møller sagde under behandlingen af udskrivningslovsforslaget den 30. marts i år — det står i Folketingstidende 1965-66, sp. 4577 —:

„Jeg vil gerne sige til statsministeren i al stilfærdighed“ — det er noget, han altid gør — „at vi ikke i vort forslag har talt om frivillig kildeskat; det er snarere modstanderne af forslaget, der har kaldt det det. Vi er nemlig modstandere af kildeskat ...“.

Ja men så har man altså taget alt det her om kildeskat væk fra talen om frivillig kildeskat.

Hvad angår frivilligheden, kan vi jo ikke opfinde et system, hvorefter det bliver frivilligt at betale skat. Det, man forstår ved det frivillige, er, at man én gang i sit liv får lov til at vælge: vil man prøve at gå over til samtidighedsskatten, eller vil man blive under vort nuværende system? Og så må man jo være klar over, at vælger man at gå over til en eller anden form for samtidighedsskat, fanger bordet, så skal vi simpelt hen til at